

Дунавска зора, г.ІІ, бр.49, 8 дек.1869; **22.** Свобода, г.І, бр.28, 24 май 1870; бр.42, 16 септ.1870; г.ІІ, бр.47, 6 май 1872; **23.** Независимост, г.ІІІ, бр.34, 12 май 1873; бр.35, 19 май 1873; бр.48, 18 авг.1873; **24.** Български глас, г.І, бр.16, 3 авг.1876; бр.18, 17 авг.1876; бр.49, 21 май 1877.; **25.** Училищен преглед, г.ІІІ, кн.5, С., 1898, с.532 и сл.; **26.** НБКМ - БИА, ф.272, а.е.2006, л.1-4; **27.** Държавен архив - Враца (по-нататък само ДА-Вр.), ф.28 к, оп.1, а.е. 179, л.65.; **28.** Читалищно дело, бр.20, 15 авг.1936; **29.** ДА-Вр., ф.28 к, оп.1, а.е.179, л.196; **30.** Пак там, а.е. 184, л.15; **31.** Пак там, а.е. 184, л.67, 69.; **32.** Училищен преглед, г.ІІІ, кн.5, с.532 и сл.; **33.** Читалищно дело, бр.11, 15 юни 1941; **34.** В различно време, ползвайки се от стипендията на Козма Тричков завършват своето образование в чужбина следните врачани: Тончо Мицов - педагогика в Чехия, Петър Димов получава военно образование в София, Ангел Диков - медицина в Русия, Христо Йорданов - химия в Штутгарт, Цено Тодоров - Художествената академия в София и специализация в Париж (Франция), Андро Кръстев - педагогика и философия в Йена (Германия), Андрей Николов, Илия Ценов и Васил Кънчов.; **35.** Стоянов, М., пос.съм., с.54; **36.** Пак там; **37.** Пак там; **38.** Греков, М. Спомени. С., 1971, с.35; **39.** Дунавска зора, г.І, бр.8, 1 ян.1868; **40.** Петров, Ев. и Милена Тодоракова. Австрийски документи за гибелта на Никола Войводов и Цвятко Павлович. - ИДА, т.71, с.152; **41.** Из архива на Найдено Геров. кн.І, С., 1911, с.752; **42.** Независимост, г.ІІІ, бр.38, 9 юни 1873.

ФАМИЛИАРНАТА ИСТОРИЯ НА КОСТАКИ МАРИНОВИЧ - ЕДИН НЕПОЗНАТ ИЗВОР ЗА РУСЕНСКАТА ЕМИГРАЦИЯ

Теодора Бакърджиева

Костаки Маринович, авторът на документа, който условно би могъл да се нарече "Фамилиарна история", е известен търговец и общественик, роден в Русе в началото на 1829 г. Едва 16-годишен той заминава за столицата на империята Истанбул, където съдбата го среща с видни българи - родолюбци, радетели за българска просвета и църковна независимост, заможни търговци. От тези контакти той се учи на професионализъм, те обогатяват неговия духовен мир и през 1861 г., натрупал достатъчно житейски опит, за да прозре значимостта на човешкия живот, К.Маринович започва да пише история на своята фамилия. Дълбоко убеден, че това начинание е свято и полезно не само за собственото му семейство, авторът споделя още в началните редове намерението си първо да увековечи "преминалите фамилиарни дела" такива, каквито ги помни от разказите на своите родители, а след това, следвайки времето и докогато му бъде възможно да описва всичко по-знаменито, което се случва с него и близките му¹. Решението му да се върне назад във времето и да разкаже за събития преди декември 1861 г. разделя документа в структурно отношение на две части: една доста обширна ретроспекция, изградена върху спомени и лични преживявания, и